

◆ L'HORA NOVA ◆

INGENUAMENT

Qui ha de guanyar la guerra? Decididament la guanyarem nosaltres. Convé, però, assegurar una reraguarda que infongui valor als combatents del front; una reraguarda que mantingui una moral elevada, que sigui invulnerable davant de tota contrarietat. I per aconseguir-ho precisa un ordre ferm i unes directrius segures i competents per a tractar tots els problemes de l'hora actual, amb la plena confiança del poble. Que no s'escarrassin els emboscats, a voler crebantar la moral de la nostra reraguarda! Res hi podran les persistents campanyes radiofòniques de les emissores faccioses ni les maquinacions dels agents que, des del nostre camp, tracten de malejar l'ambient, si la penetració del país es perfecta. Hem passat ja per les més dures proves: intervenció de forces regulars estrangeres, bombardeigs i improvisacions que ens malmenaven. Per això ara, més forts, més poderosos i trempats en la lluita, la República obtindrà la victòria i s'accelerará el final de la guerra, amb l'elevació de l'esperit públic del poble antifeixista. Tota conjura a l'entorn d'un fatalisme, més o menys disfressat, contituiria una gran traïció; la causa del poble necessita com mai dels esperits forts. En la nostra lluita només podem admetre una consigna: vèncer. Ací solament s'ha de parlar de la victòria; perquè tenim una indústria de guerra ben organitzada; perquè tenim un Exèrcit Popular fort i virtuós, i, en fi, perquè sabrem establir una disciplina de ferro al front i a la nostra reraguarda. La nostra unitat s'ha d'afiançar, no amb discursos i literatura, sinó amb el compliment del deure, des de tots els llocs, i més accentuadament des de la direcció pública, d'on ha d'irradiar la confiança i l'estímul perquè no es produeixin defallences i es mantingui viril l'esperit que no ha d'abandonar-nos en aquests moments decisius per a salvar les nostres llibertats. — ALFIL.

LA REVOLUCIO I LA URBANITAT

Són moltíssims els llibres que s'han editat, que parlen d'urbanitat i tracte social amb el fi d'instruir el ciutadà de les normes a què ha de sotmetre's per a viure en societat.

La guerra, juntament amb totes les desolacions, portà un bruscanvi de posicions i ha fet sotraguejar en part a aquella classe de gent que, en matèria d'urbanitat, es creien posseir l'exclusiva. La «cursileria», tan ben traçada pel malaurat Rossinyol, en l'obra «Gente Bien», correspongué a la Revolució el fer-la gairebé desaparèixer, ja que aportà a la vida ciutadana una escaient urbanitat, d'estil democràtic i sindical. El company el camarada, han esdevingut dues paraules de bon sentit i dignes de la situació present. Però, la joventut, sobretot, hi ha introduït algunes proccitats que res tenen a veure amb el bon gust ni amb les maneres que en tot temps deu comportar-se una persona.

Ja abans de la guerra, una damisella de «postin», parlava d'aquesta manera: «Salió ayer de Santander, en un plan fantástico, mi distinguido amigo Rigoberto Gutierrez, en un auto brutal, después de haber armado allí la Karaba. ¡Gutierrez es la Oca!» Evidentment, no és molt gramatical aquesta narració, però en canvi és un cliché que retrata la manera de parlar dels elegants de l'època anterior a l'alçament facciós.

Nosaltres, avui dia encara notem quelcom desagradable, amb les converses i amb els fets de certs subjectes, que no saben parlar sens ferir les oïdes dels seus consemblants, i d'altres que, per sentar-se, tenen la despreocupació d'habilitar dues cadires per a recolzar els peus sobre un seient, amb la major impertinència.

La Revolució no significa manca d'instints d'urbanitat; tot el contrari. Aquella ha de servir per a unificar els tractaments i posar de relleu l'alt sentit que havem de tenir de la igualtat. Ço és, fer lliurement, el que ens plagui, però sense molestar mai, amb els nostres actes i les nostres accions, a un tercer. Així ho haurien d'entendre aquells que van al cinema, i posen els peus sobre les baranes, i aquells altres que ocupen, per si sols, tres cadires.

Creiem que les regles d'educació ciutadana no sols havem de mantenir-les, ans encara ens havem d'esforçar en millorar-les. Naturalment, per nosaltres no compten aquelles «cursileries», pròpies d'un temps ja passat a la Història.

FLORENTI